

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa W. N.

przeciwko G. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt VII AGa 994/19,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda W. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 grudnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Na wstępie należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią samodzielne konstrukcyjne części skargi. Skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreujących skargę (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie kwestia dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za

własne ustaleń sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy podstawowym zarzutem apelacji jest kwestionowanie właśnie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku. Jednocześnie Skarżący wskazuje na inne zagadnienie prawne w postaci konieczności prawidłowej wykładni art. 87 § 1 k.p.c.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecnictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (zob. postanowienie SN z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13). Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Ograniczenie się do pytania nie jest właściwym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, z których wynika (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07).

Tymczasem powód w skardze kasacyjnej nie odniósł się do problemów interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisów (których *de facto* nie przytoczył), których zagadnienie miałoby dotyczyć. Nie przedstawił możliwych interpretacji zagadnienia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie tej przyczyny kasacyjnej powód sprowadził do polemiki z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd II instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecnictwie i doktrynie.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na

pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (zob. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07; z 7 lutego 2008 r., II UK 253/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 18 stycznia 2008, II PK 275/07; z 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07; z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07). Konieczne jest przy tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na takich oczywistych wadach, które byłyby widoczne już *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., III PK 73/11; z 19 marca 2012 r., II PK 293/11; z 23 marca 2012 r., II PK 278/11; z 27.3.2012 r., III PK 79/11).

Tymczasem w rozpatrywanej skardze kasacyjnej brak jest wywodu prawnego, który wskazywałby, w czym wyraża się ta oczywistość skargi kasacyjnej oraz argumentacji na poparcie tego twierdzenia. Również powołując się na tę przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania, powód polemizuje z ustaleniami faktycznymi, dokonanymi przez Sąd Apelacyjny. Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Apelacyjny „wydając zaskarżone orzeczenie dopuścił się rażącego i oczywistego, widocznego na „pierwszy rzut oka”, naruszenia przepisów prawa procesowego, co przyczyniło się do błędnego ustalenia stanu faktycznego”. Skarżący wskazuje, że Sąd Apelacyjny dokonał oczywiście wadliwego uznania, że był on prawidłowo reprezentowany przed Sądem I instancji oraz, że Sąd Apelacyjny błędnie uznał, że reprezentujący go P.S. pozostawał z nim w stałym stosunku zlecenia, a umowa zawarta między stronami miała charakter stały i zakładała ciągłość świadczonych na jej podstawie usług.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi nie wskazał, jakie konkretnie przepisy procesowe zostały przez Sąd Apelacyjny rażąco naruszone.

Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się zatem do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako oczywiście niesprawiedliwego. Raz jeszcze podkreślić należy, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Analiza zatem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]